

2.

Sista året i Oreda hade varit omtumlande. Vårterminen i Växjö hade bara försvunnit. Sommarlovet var alldeles som vanligt fullt av bad, fotboll, körsbärsättning och allt annat som hörde oredasomrarna till. Men det var en skillnad. Margit hade gjort revolution! Hon var ju stora damen nu, tyckte hon i alla fall själv. Hon hade börjat gå i högklackade skor, målade läpparna och hade si så där fem underkjolar när hon skulle gå på dans. Dansade gjorde hon antingen i Åfors folkets park eller på rotundan i Mobacka. Men värst av allt, hon umgicks i smyg med "Oreda hopp". Oreda hopp var fader Wilhelms syrliga namn på ungdomsgänget i Oreda. Egon tyckte hon var tuff som vågade utmana far som ju inte var att leka med.

Egon hade börjat i klass ett – fyra på läroverket i Växjö och Margit fortsatte på flickskolan. Nu gick hon i femman och hade bara två år kvar.

Men nu bodde de i Lökered, mycket närmare till skolan för båda. Underbart, tänkte båda syskonen. Egon skulle börja i tvåan på realskolan i Aringsås, bara tre kilometer bort. Margit kunde ta tåget in, de två milen till Växjö. Tänk så bra det hade blivit för hela familjen tack vare pastorn i Oreda. Han sa ju en gång till fader Wilhelm att det inte skulle vara några döda punkter under gudstjänsten. Ovanligt klok präst tänkte Egon belåtet. Ändå kunde han inte fatta att far blivit så vansinnigt arg att han ryckte upp hela familjen med oredarötterna.